

[Johs. E. Larsen.]

Københavns amtsråd, der anmoder om, at der bliver taget hensyn til den meget store befolkningsforøgelse, som har fundet sted i Københavns amt siden den almindelige folketælling i 1950, altså den folketælling, som lægges til grund ved beregningen af tilskuddet efter indbyggertal. Jeg forstod af ministerens udtalelse, at han var villig til at drøfte dette spørgsmål under udvalgsbehandlingen af lovforslaget. Jeg finder, at den voldsomme befolkningstilvækst, som Københavns omegn i disse år har været ude for, meget vel kan begrunde, at spørgsmålet tages op til nærmere overvejelse. Vi må så nøjere overveje sagen i udvalget. Men jeg vil dog mene, at et eventuelt ekstraordinært tilskud eller en eventuelt ændret fordeling må fremtræde som en forhøjelse af det samlede tilskud, der ifølge lovforslagets bemærkninger vil komme til udbetaling.

Jeg skal med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling, og jeg føjer hertil ønsket om, at forslaget må blive fremmet mest muligt under hensyn til, at kommunerne står overfor at skulle afslutte deres budgetbehandling.

Thisted Knudsen: Der kunne måske være grund til at takke den højtærede indenrigs- og boligminister for, at et lovforslag som dette for en gangs skyld kommer så betids, at kommunerne ved fastlæggelse af deres endelige skatteudskrivning vil være i stand til at tage det eventuelle nye tilskud med i betragtning.

Den udvikling, sygehusvæsenet har gennemgået, ikke mindst i de senere år, har jo medført voldsomme udgiftsstigninger, og de, der beskæftiger sig med sygehusvæsenet, vil også vide, at da budgetterne skulle lægges for det kommende finansår, var der meget, meget betydelige stigninger, vel de største vi nogen sinde har haft. Dette gjaldt ikke mindst lønningskontoen; de nye regler i tjenestemandsløven, den dyre overenskomst med de yngre læger, dyrtidsregulering og meget andet betød, at det var umuligt for de kommunale råd at standse de stærke spring, der foregik på lønningskontoen. Men også på andre områder viste der sig betydelige stigninger.

Sygehusudgifterne dækkes jo af skatter, der udskrives dels til den kommunale ud-ligningsfond, dels til købstadkommunerne og dels til amtskommunerne, og da skatteudskrivningen i amtskommunerne er indskrænket til de faste ejendomsbesiddere, har stigningen i sygehusudgifterne måttet medføre betydelige stigninger i den amtskommunale skatteudskrivning. Og jeg tror, man har lov at sige, at disse stigninger i de amtskommunale skatter er gået langt ud over det rimelige og det retfærdige.

Fra 1938 og indtil nu er den amtskommunale beskatning steget fra ca. 20 mill. kr. årlig til 130 mill. kr. årlig, altså et skattebeløb, der lignes på de faste ejendomsbesiddere i amtskommunen, og denne voldsomme stigning, ikke mindst på grund af sygehusudgifterne, har fremkaldt berettiget utilfredshed med den form, hvorunder sygehusudgifterne dækkes.

Forholdet er jo stort set det, at sygehusene har udviklet sig til at blive sociale institutioner. En sygedag i Danmark koster vel et sted mellem 30 og 40 kr., visse steder mere, og normalt betaler en sygekassepatient gennem sin sygekasse 2 kr. 50 øre eller måske noget mere. Men heraf fremgår det med al ønskelig tydelighed, at vi står overfor sociale institutioner, der skal hjælpe vore syge medborgere, uden at de i virkeligheden skal betale noget selv, i hvert tilfælde i forhold til den udgift, som det offentlige har her, og når så de amtskommunale skatter stiger på grund af disse sygehusudgifter, ja, så medfører det en utilfredshed, der, som jeg sagde før, er berettiget.

Urimeligheden af disse sygehusudgifter er jo meget, meget åbenbar. Hvis en ung mand i en bykommune, ikke-ejendomsbesidder og ikke-forsørger, har en skattepligtig indkomst på ca. 6 000 kr., så vil der af den skat, han betaler til sin kommune, meget ofte været lignet mellem en sjettedel og en femtedel til sygehusets drift i den pågældende by, det vil sige, at han kommer til at betale en 75—100 kr. til det sygehus, han en dag måske skal bruge. Men den unge mand, der bor på den anden side af bygrænsen, er anderledes heldig end den unge mand i byen. Er han ikke forsørger og er han ikke ejendomsbesidder, så skal han, selvom han får brug for sit sygehus, ikke betale en øre